

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی جایگاه و وضعیت آموزش مجازی در نظام های آموزش عالی ایران و سایر کشورها (تاریخچه، چالش ها و موانع

محل انتشار:

اولین همایش علمی دانشجویان علوم تربیتی ایران (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 3

نویسندگان:

بتول معصومی - دانشجوی کارشناسی ارشد تحقیقات آموزشی دانشگاه شهید چمران اهواز

حبیب کاوندی - دانشجوی کارشناسی ارشد تحقیقات آموزشی دانشگاه شهید چمران اهواز

خلاصه مقاله:

از مهمترین مسائل آموزش عالی ایران، عدم پاسخگویی سیستم سنتی آموزش عالی به نیازهای واقعی جامعه در حوزه تولید علم و آموزش به طور مؤثر و کارآمد می باشد. در این میان با ناکارآمدی نظام کنونی مطرح شدن مبحث آموزش مجازی الکترونیکی به عنوان یک روش جدید، کارآمد و مؤثر بر یاددهی و یادگیری در نظام آموزش عالی با مسائلی روبه رو است. تأمین آموزش عالی از طریق آموزش الکترونیک گامی مؤثر در جهت دموکراتیزه کردن آموزش به شمار می رود. این برنامه همچنین دارای نقش مهم در گسترش آموزش عالی به ویژه در مدرن سازی و متنوع سازی است، زیرا با تشویق جستجو بر این نظام های متفاوت ارائه شامل راه های روزآمدسازی دانش و تأمین کارآموزی پیشرفته؛ مؤسسات آموزش عالی را به مراکز یادگیری مادام العمر تبدیل می کند. بیانیه جهانی یونسکو 1998 در مورد آموزش عالی نیز در قرن بیست و یکم تأکید می کند که مؤسسات آموزش عالی باید راهبرد استفاده از قابلیت های فن آوری جدید اطلاعات و ارتباطات و حافظ کیفیت و استانداردهای بالا در روبه ها و دستاوردهای آموزشی باشند آن ها باید محیط های یادگیری جدیدی از تسهیلات آموزش از راه دور گرفته تا مؤسسات و نظام های کاملاً مجازی آموزش عالی ایجاد کنند که قادر باشند با پل زدن بین نظام های آموزش از راه دور و نظام های با کیفیت در حال توسعه، در خدمت روند پیشرفت و دموکراسی و سایر اولویت های اجتماعی قرار گیرند (کمسیون ملی یونسکو، 1384)، از طرفی تحولات سریع فن آوری اطلاعات و ارتباطات در دهه اخیر، جامعه را با یکی سواد و نیاز همه گیر به بازآموزی و یادگیری مواجه ساخته است. و پیشرفت های روزافزون فن آوری های اطلاعاتی و ارتباطی باعث ایجاد تغییرات بسیاری در زمینه آموزش از جمله پیدایش آموزش الکترونیکی یا آموزش مجازی شده است. عواملی چون کاهش هزینه های آموزشی، امکان ایجاد تنوع در دروس ارائه شده، زمان انتخاب آن ها، کاهش هزینه های رفت و آمد و انعطاف پذیری زیاد (از لحاظ مکان و محتوای آموزش یا سن و نیاز های فراگیر) در گسترش آموزش الکترونیکی و استقبال فراگیران مؤثر بوده است. در مقاله حاضر ابتدا وضعیت شاخص های مرتبط با آموزش مجازی در ایران بررسی شده و با مطالعات تطبیقی بین المللی در این زمینه شامل کشورهای الف- پیشتازان: با سرمایه گذاری هنگفت شامل 13٪ از کشورهای جهان از جمله آمریکا، سنگاپور و آلمان است. ب- تدریسندگان: با برنامه ای مدون شامل 11٪ از کشورها مانند ایتالیا، مجارستان و کویت. ج- آیندگان: با آغاز، برنامه ریزی های کلان شامل 20٪ از کشورها از جمله آفریقای جنوبی، شیلی و روسیه است. د - آغازگران: شامل 19٪ از کشورها مانند: چین، مصر و فیلیپین است که در ابتدای راه حرکت به سمت فن آوری اطلاعات هستند. ه - بازماندگان: بدون برنامه مدونی برای توسعه اطلاعاتی شامل 37٪ از کشورها از جمله کنیا، عراق، ویتنام و سومالی است. کشور ایران گرچه دارای برنامه های برای توسعه و کاربری فن آوری اطلاعات بوده است (برنامه تکفا). لیکن به دلیل نامعین بودن هدف آن در زمره کشورهای بازمانده تلقی می شود مقایسه و سپس به بررسی موانع و محدودیت های ...

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/189362>

